

11-01-2018 প্রাত: মুৰলী ওম্ শান্তি "বাপদাদা" মধুবন

"হে প্ৰিয় সন্তানসকল, তোমালোক শান্তি স্থাপনৰ বাবে নিমিত্ত হৈছা সেইবাবে বহুত শান্তিত থাকিব লাগে, বুদ্ধিত থাকিব লাগে যে আমি পিতাৰ তুলি লোৱা (Adopted) সন্তান গতিকে আমি পৰস্পৰ ভাই-ভনী"

*প্ৰশ্ন:- সম্পূৰ্ণ সমৰ্পিত বুলি কাক কোৱা হ'ব, তেওঁলোকৰ লক্ষণ কি হ'ব?

*উত্তৰ:- সম্পূৰ্ণ সমৰ্পিত সেইসকল, যাৰ বুদ্ধিত থাকে যে মই ঈশ্বৰীয় মাতা-পিতাৰ দ্বাৰা পালিত। বাবা এই সকলোবোৰ আপোনাৰ, আপুনি আমাৰ লালন-পালন কৰা। চাকৰি আদি কৰে যদিও বুদ্ধিৰে ভাবে যে এই সকলোবোৰ বাবাৰ কাৰণে। বাবাক সহায় কৰি থাকে, তাৰ দ্বাৰাই ইমান বৃহৎ যন্ত্ৰৰ কাৰবাৰ চলে, সকলোৰে পালন-পোষণ হয়..... এনেকুৱা সম্পূৰ্ণ সমৰ্পিত সন্তানসকল অৰ্পিত বুদ্ধিৰ হয়। তাৰ লগতে উচ্চ পদ পাবৰ কাৰণে পঢ়িবও লাগে আৰু পঢ়াবও লাগে। শৰীৰ নিৰ্বাহৰ অৰ্থে কৰ্ম কৰিও উশাহে-নিশাহে বেহদৰ মাতা-পিতাক স্মৰণ কৰি থাকিব লাগে।

*গীত:- ওম্ নমঃ শিৱায়

ওম্ শান্তি। এই গীতটি হৈছে গায়ন। বাস্তৱতে সকলো মহিমা উচ্চতকৈও উচ্চ পৰমাত্মাৰ, যাক সন্তানসকলে জানে আৰু সন্তানসকলৰ দ্বাৰা সমগ্ৰ দুনিয়াই জানে যে আমাৰ মাতা-পিতা তেওঁৰেই। এতিয়া তোমালোক মাতা-পিতাৰ সৈতে পৰিয়ালত বহি আছা। শ্ৰীকৃষ্ণকতো মাতা-পিতা বুলি ক'ব পৰা নাযায়। তেওঁৰ লগত ৰাধা থাকিলেও তেওঁক মাতা-পিতা বুলি ক'ব পৰা নাযায় কিয়নো তেওঁলোক ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী। শাস্ত্ৰত এইটো ভুল আছে। এতিয়া বেহদৰ পিতাই তোমালোকক সকলো শাস্ত্ৰৰ সাৰ শুনায়। যদিওবা এতিয়া কেৱল তোমালোক সন্তানসকলহে সন্মুখত বহি আছা, কিছুমান সন্তান আকৌ দূৰৈত বহি আছে, তথাপিতো তেওঁলোকেও শুনি আছে। তেওঁলোকে জানে যে মাতা-পিতাই আমাক সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ ৰহস্য বুজাই আছে, আৰু সদায় সুখী হৈ থকাৰ ৰাস্তা বা যুক্তি শুনাই আছে। এয়া হুবহু এখন ঘৰৰ নিচিনা। অলপ সন্তান ইয়াত আছে, বহুত সন্তানতো বাহিৰতে আছে। এয়া হৈছে ব্ৰহ্মা মুখ-বংশাৱলী, নতুন ৰচনা। বাকীবোৰ হৈ গ'ল পুৰণি ৰচনা। সন্তানসকলে জানে যে বাবাই আমাক চিৰকালৰ বাবে সুখী কৰিবলৈ আহিছে। লৌকিক মাক-বাপেকেও সন্তানক ডাঙৰ-দীঘল কৰি স্কুললৈ লৈ যায়। ইয়াত বেহদৰ পিতাই আমাক পঢ়াইও আছে আৰু আমাৰ লালন-পালনো কৰি আছে। তোমালোক সন্তানসকলৰ এতিয়া এজনৰ বাদে দ্বিতীয় আৰু কোনো নায়েই। মাতা-পিতাইও বুজি পায়- এয়া মোৰ সন্তান। লৌকিক পৰিয়াল হোৱা হ'লে ১০-১২ টা সন্তান হ'লহেঁতেন, ২-৩ খন বিয়া হ'লহেঁতেন। ইয়াততো সকলো বাবাৰ সন্তান বাহি আছে। যিমান সন্তান জন্ম দিবলগীয়া আছে সকলো এতিয়াই ব্ৰহ্মাৰ মুখ কমলৰ দ্বাৰা কৰিব লাগে। পিছলৈটো সন্তান জন্ম দিবলগীয়াই নহয়। সকলোৰে উভতি যাব লাগিব। এই এগৰাকীয়েই (ব্ৰহ্মা) তুলি লোৱা নিমিত্ত মাতৃ। এয়া বৰ আশ্চৰ্যজনক কথা। দৰিদ্ৰ সন্তানে ভাবিব যে আমাৰ পিতা দুখীয়া। ধনীৰ সন্তানে ভাবে যে মোৰ পিতা ধনৱান। তাততো অনেক মাক-দেউতাক আছে। এওঁতো সমগ্ৰ জগতৰ এজনেই মাতা-পিতা। তোমালোক সকলোৱে জানা যে শিৱবাবাই আমাক তেওঁৰ (ব্ৰহ্মাৰ) মুখৰ দ্বাৰা তুলি লৈছে। এওঁ (শিৱবাবা) আমাৰ পাৰলৌকিক মাতা-পিতা। তেওঁ আহেই পুৰণি সৃষ্টিলৈ, যেতিয়া মনুষ্য বহুত দুখী হৈ পৰে। সন্তানসকলে জানে যে আমি এই পাৰলৌকিক মাতা-পিতাৰ কোলালৈ আহিছো। আমি সকলো পৰস্পৰে ভাই-ভনী। আমাৰ অন্য কোনো সম্বন্ধ নাই। গতিকে ভাই-ভনী সকল পৰস্পৰে নিজৰ মাজত বহুত মধুৰ, মৰ্জিত (Royal), শান্তিপূৰ্ণ (Peaceful), জ্ঞানী (knowledge full), আনন্দদায়ক (blissful) হ'ব লাগিব। যিহেতু তোমালোকে শান্তি স্থাপন কৰি আছা সেয়েহে তোমালোকেও বহুত শান্তিত থাকিব লাগে। সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত এইটো থকা

উচিত যে আমি পাৰলৌকিক পিতাৰ তুলি লোৱা সন্তান। পৰমধামৰ পৰা পিতা আহিছে। তেওঁ হৈছে ককা (Grand Father), এয়া হ'ল দাদা (জ্যেষ্ঠ ভাই), যিসকল সম্পূৰ্ণ সমৰ্পিত তেওঁলোকে বুজিব আমি ঈশ্বৰীয় মাতা-পিতাৰ দ্বাৰা লালিত-পালিত হওঁ। বাবা এয়া সকলো আপোনাৰ। আপুনিয়ে আমাক পালন কৰা। যিসকল সন্তান অৰ্পিত হয় তেওঁলোকৰ দ্বাৰা সকলোৰে পালনা হৈ যায়। যদিওবা কোনোবাই চাকৰি কৰে তেতিয়াও ভাবে এয়া সকলো বাবাৰ কাৰণে। এনেকৈ পিতাকো সহায় কৰি থাকে। নহ'লে যজ্ঞৰ কাম-কাজ কেনেকৈ চলিব। ৰজা-ৰাণীকো মাতা-পিতা বুলি কোৱা হয়। কিন্তু তেওঁলোক শৰীৰিক মাতা-পিতাহে হ'ল। ৰাজমাতা বুলিও কোৱা হয় আৰু ৰাজপিতা বুলিও কোৱা হয়। এয়া হৈছে বেহদৰ। সন্তানসকলে জানে যে আমি মাতা-পিতাৰ লগতে বহি আছো। সন্তানসকলে এইটোও জানে যে আমি যিমান পঢ়িম আৰু পঢ়াম সিমানই উচ্চ পদ পাম। তাৰ লগতে শৰীৰ নিৰ্বাহৰ আৰ্থে কৰ্মও কৰিব লাগিব। এই দাদাও বয়োজ্যেষ্ঠ। শিৱবাবাক কেতিয়াও বৃদ্ধ বা ডেকা বুলি কোৱা নহয়। তেওঁ হয়েই নিৰাকাৰ। এইটোও তোমালোকে জানা যে আমি আত্মাসকলক নিৰাকাৰ পিতাই তুলি লৈছে। সাকাৰত আছে এইজন ব্ৰহ্মা। অহম্ আত্মাই কয় আমি পিতাক নিজৰ কৰি লৈছো। তাৰ পিছত তললৈ আহিলে (সাকাৰত) ক'ব আমি ভাই-ভনী সকলে ব্ৰহ্মাক নিজৰ কৰি লৈছো। শিৱবাবাই কয় - তোমালোক ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা মোৰ ব্ৰহ্মা মুখ বংশাৱলী হৈছা। ব্ৰহ্মাইও কয় তোমালোক মোৰ সন্তান হ'লা। তোমালোক ব্ৰাহ্মণৰ বুদ্ধিত উশাহে-নিশাহে এইটোৱেই চলিব যে এওঁ আমাৰ পিতা, তেওঁ আমাৰ ককা। পিতাকতলৈ বেছি ককাকক স্মৰণ কৰা হয়। তেওঁলোক মনুষ্যই পিতাকৰ লগত কাজিয়া আদি কৰি ককাকৰ পৰা সম্পত্তি লয়। তোমালোকেও যত্ন কৰি পিতাককৈও বেছি ককাৰ পৰা সম্পত্তি ল'ব লাগিব। বাবাই যেতিয়া সোধে তেতিয়া সকলোৱে কয় যে আমি নাৰায়ণক বৰণ কৰিম। যি সকল নতুনকৈ আহে পৱিত্ৰ হৈ থকিব নোৱাৰে তেওঁলোকে হাত উঠাব নোৱাৰে। তেওঁলোকে কয় যে মায়া বৰ প্ৰবল। তেওঁলোকেতো ক'বও নোৱাৰে যে আমি নৰায়ণক বা লক্ষ্মীক বৰণ কৰিম। চোৱা, যেতিয়া বাবাই সন্মুখত শুনাই থাকে তেতিয়া কিমান আনন্দৰ সীমা নোহোৱা হয়। বুদ্ধিক যেতিয়া সজীৱ কৰা হয় তেতিয়া বহুত নিচা আহে। পিছত কোনো-কোনোৰ সেই নিচা স্থায়ী হয় আৰু কোনো-কোনোৰ সেই নিচা কমি যায়। বেহদৰ পিতাক মনত ৰাখিব লাগিব, ৮৪ জন্মক মনত কৰিব লাগিব আৰু চক্ৰৱৰ্তী ৰজাকো মনত কৰিব লাগিব। যি সকলে মানি নল'ব তেওঁলোকৰ মনত নাথাকিব। বাপ-দাদাই বুজি পায় যে বাবা বাবা বুলিতো কয় কিন্তু সঁচাকৈ মনত নেপেলায় আৰু লক্ষ্মী-নাৰায়ণক বৰণ কৰাৰো যোগ্য নহয়। চলনেই এনেকুৱা। অন্তৰ্যামী বাবাই সকলোৰে বুদ্ধিক জানে। ইয়াত শাস্ত্ৰৰ কোনো কথাই নাই। বাবাই আহি ৰাজযোগ শিকাইছে যাৰ নাম গীতা ৰখা হৈছে। বাকীতো সৰু-সুৰা ধৰ্মৰ লোকসকলে নিজৰ নিজৰ শাস্ত্ৰ লিখি তাকে পঢ়ি থাকে। বাবাই শাস্ত্ৰ পঢ়া নাই। বাবাই কৈছে যে সন্তানসকল, মই তোমালোকক স্বৰ্গৰ ৰাস্তা দেখুৱাবলৈ আহিছো। তোমালোকে যি ধৰণে অশৰীৰী হৈ আহিছিলো তেনেকৈয়ে অশৰীৰী হৈয়ে যাব লাগিব। দেহৰ লগতে এই দুখৰ কৰ্ম বন্ধন বিলাকো ত্যাগ কৰিব লাগিব কাৰণ দেহেও দুখ দিয়ে। বেমাৰ হ'লে ক্লাচলৈ আহিব নোৱাৰিবা। গতিকে এয়াও দেহৰ বন্ধনেই হ'ল। এই ক্ষেত্ৰত বুদ্ধি যথেষ্ট ভাল আৰু তীক্ষ্ণ হ'ব লাগে। প্ৰথমে এইটো নিশ্চয় হোৱা উচিত যে গতানুগতিক বাবাই স্বৰ্গ ৰচনা কৰে। এতিয়া এইখন নৰক। যেতিয়া কাৰোবাৰ মৃত্যু হয় তেতিয়া কয় যে তেওঁ স্বৰ্গলৈ গ'ল। তাৰমানে তেওঁ মৃত্যুৰ আগতে নৰকত আছিল। কিন্তু তোমালোকে এইটো এতিয়াহে বুজি পাইছা কিয়নো তোমালোকৰ বুদ্ধিত এতিয়া স্বৰ্গৰ প্ৰতিচ্ছবি আছে। বাবাই সদায় নতুন নতুন উপায়েৰে বুজায় যাতে তোমালোকৰ বুদ্ধিত ভালদৰে বহে। আমাৰ বেহদৰ মাতা-পিতা আছে। গতিকে প্ৰথমতে বুদ্ধি একেবাৰে ওপৰলৈ গুছি যাব। তাৰ পিছত ক'ব যে এতিয়া বাবা আবুত আছে। যেনেকৈ তীৰ্থ যাত্ৰালৈ গ'লে বদ্বীনাথৰ মন্দিৰ ওপৰত থাকে। পাণ্ডাই লৈ যায়, বদ্বীনাথে নিজেতো নিবলৈ নাহে, মনুষ্যই পাণ্ডা হয়। ইয়াত শিৱবাবা নিজেই পৰমধামৰ পৰা আহে আৰু কয়- হে আত্মাসকল, তোমালোকে এই শৰীৰ এৰি শিৱ পুৰিলৈ যাব লাগিব। য'ত যাব লাগিব সেই লক্ষ্য মনত ৰাখিব লাগে। সেই বদ্বীনাথে চৈতন্য ৰূপত আহি সন্তানসকলক যে লগত লৈ যাব তেনেকুৱাতো নহয়। তেওঁতো ইয়াৰে বাসিন্দা। পৰমপিতা পৰম আত্মাই কয় মই পৰমধামৰ বাসিন্দা। তোমালোকক নিবলৈ

আহিছো। কৃষ্ণইতো এনেকৈ ক'ব নোৱাৰে। ৰুদ্ৰ শিৱবাবাই কয়, এই ৰুদ্ৰ যজ্ঞ ৰচনা কৰা হৈছে। গীতাতো এই ৰুদ্ৰ যজ্ঞৰ কথা উল্লেখ আছে। এই আত্মিক বাবাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা। বাবাই এনেকুৱা যুক্তিৰে যাত্ৰা শিকাইছে যে বিনাশ হ'লে তোমালোক আত্মসকলে শৰীৰ এৰি চিধা বাবাৰ ওচৰলৈ গুচি যাব। আকৌ শুদ্ধ আত্মাৰ কাৰণে শুদ্ধ শৰীৰ লাগে, সেয়া তেতিয়াহে হ'ব যেতিয়া নতুন সৃষ্টি হ'ব। এতিয়া সকলো আত্মা মহ সদৃশ বাবাৰ লগত যাব, সেইবাবে তেওঁক নাৱৰীয়া বুলিও কোৱা হয়। এই বিহৰ সাগৰখন তেওঁ পাৰ কৰাই নিয়ে। কিন্তু কৃষ্ণক নাৱৰীয়া বুলিব নোৱাৰি। বাবাইহে এই দুখৰ সংসাৰৰ পৰা সুখৰ সংসাৰলৈ লৈ যায়। এই ভাৱতেই বিষ্ণুপুৰি, লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল যি এতিয়া ৰাৱণ পুৰি হৈছে। ৰাৱণৰ চিত্ৰও দেখুওৱাব লাগে। চিত্ৰবোৰৰ পৰা লাভ ল'ব লাগে। যেনেকৈ আমাৰ আত্মা তেনেকৈ বাবাৰ আত্মা। কেৱল আমি প্ৰথমে অজ্ঞানী আছিলো, তেওঁ জ্ঞানৰ সাগৰ। অজ্ঞানী সেইজন যি ৰচয়িতা আৰু ৰচনাক নাজানে। ৰচয়িতাৰ দ্বাৰা যিয়ে ৰচয়িতা আৰু ৰচনাক জানে তেওঁকেই জ্ঞানী বুলি কোৱা হয়। এই জ্ঞান তোমালোকে ইয়াতে প্ৰাপ্ত কৰা, সত্যযুগত নোপোৱা। তেওঁলোকে কয় যে পৰমাত্মা বিশ্বৰ মালিক, মনুষ্যই সেই মালিকক স্মৰণ কৰে, কিন্তু প্ৰকৃততে বিশ্ব অথবা সৃষ্টিৰ মালিকতো লক্ষ্মী-নাৰায়ণহে হয়। নিৰাকাৰ শিৱবাবাতো বিশ্বৰ মালিক নহয়। গতিকে তেওঁলোকক সুধিব লাগে যে সেই মালিক নিৰাকাৰ নে সাকাৰ। নিৰাকাৰতো সাকাৰ সৃষ্টিৰ মালিক হ'ব নোৱাৰে। তেওঁ হৈছে ব্ৰহ্মাণ্ডৰ মালিক। তেওঁ আহি পতিত সৃষ্টিক পৰিত্ৰ কৰে। নিজে পৰিত্ৰ সৃষ্টিৰ মালিক নহয়। পৰিত্ৰ সৃষ্টিৰ মালিকতো লক্ষ্মী-নাৰায়ণহে হয় আৰু বনাওঁতাজন হ'ল পিতা। এয়া বুজিবলগীয়া গৃহ্য কথা। আমি আত্মাসকলো যেতিয়া ব্ৰহ্ম তত্ত্বত থাকো তেতিয়া ব্ৰহ্মাণ্ডৰ মালিক হওঁ। যেনেকৈ ৰজা-ৰাণীয়ে কয় যে আমি ভাৰতৰ মালিক তেনেকৈ প্ৰজায়ে কয় আমিও মালিক। কাৰণ তেওঁলোকো তাত থাকে। সেইদৰে বাবা ব্ৰহ্মাণ্ডৰ মালিক গতিকে আমিও মালিক হৈ গ'লো। পুনৰ বাবা আহি নতুন মনুষ্য সৃষ্টিৰ ৰচনা কৰে। বাবাই কয় - মই ইয়াত ৰাজ্য নকৰো, মই মনুষ্য নহওঁ। মই এই শৰীৰটোও ঋণতহে লওঁ। তোমালোকক সৃষ্টিৰ মালিক বনাবলৈ ৰাজযোগ শিকাওঁ। তোমালোকে যিমান পুৰুষাৰ্থ কৰিবা সিমানই উচ্চ পদৱী পাবা, গতিকে পুৰুষাৰ্থত হেলা নকৰিবা। শিক্ষকেতো সকলোকে পঢ়াই। যদি পৰীক্ষাত বহুত উত্তীৰ্ণ হয় তেতিয়া শিক্ষকৰো নাম উজ্জ্বল হয় আৰু চৰকাৰৰ পৰা পদোন্নতি পায়। এয়াও তেনেকুৱাই। যিমান ভালদৰে পঢ়িবা সিমান ভাল পদৱী পাবা। পিতৃ-মাতৃও আনন্দিত হ'ব। পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হ'লে মিঠাই বিলোৱা হয়। ইয়াততো তোমালোকে সদায় মিঠাই বিলোৱা। যেতিয়া পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হ'বা তেতিয়া সোণৰ ফুলৰ বৰষুণ হ'ব। তোমালোকৰ ওপৰত আকাশৰ পৰা কোনো ফুল নপৰে, কিন্তু তোমালোক একেবাৰে সোণৰ মহলৰ মালিক হৈ যোৱা। এয়াটো কাৰোবাৰ মহিমা কৰিবলৈহে সোণৰ ফুল বনাই তেওঁৰ ওপৰত চটিয়াই দিয়ে। উদাহৰণ স্বৰূপে দৰভংগাৰ ৰজা বহুত চহকী আছিল, তেওঁৰ সন্তান বিদেশলৈ যাওঁতে পাৰ্টি দিলে, বহুত টকা খৰচ কৰিলে। তেওঁ সোণৰ ফুল বনাই চতিয়াইছিল। ইয়াত বহুত খৰচ হৈছিল। বহুত নাম হৈছিল। মনুহে কৈছিল - চোৱা ভাৰতবাসীয়ে কেনেকৈ ধন অপচয় কৰে। তোমালোকেতো নিজেই সোণৰ মহলত গৈ বহিবাগৈ, গতিকে তোমালোকৰ কিমান নিচা থাকিব লাগে। বাবাই কৈছে কেৱল মোক আৰু চক্ৰক স্মৰণ কৰিলেই তোমালোকৰ দেওনা পাৰ হৈ যাব। কিমান সহজ।

তোমালোক সন্তানসকল হৈছা চৈতন্য চগা আৰু বাবা হৈছে চৈতন্য শিখা। তোমালোকে কোৱা এতিয়া আমাৰ ৰাজ্য স্থাপন হ'ব লাগে। এতিয়া সত্য বাবা আহিছে আমাক ভক্তিৰ ফল দিবলৈ। বাবাই নিজেই কৈছে কেনেকৈ মই (শিৱবাবা) আহি নতুন ব্ৰাহ্মণসকলৰ সৃষ্টি ৰচনা কৰো। মই নিশ্চয় আহিব লাগে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি ব্ৰহ্মাকুমাৰ আৰু ব্ৰহ্মাকুমাৰী। শিৱবাবাৰ নাতি। এই পৰিয়ালতো বৰ আশ্চৰ্যজনক। কেনেদৰে দেৱী-দেৱতাৰ ধৰ্মৰ পোখা লগাই থকা হৈছে। কল্পবৃক্ষত স্পষ্টকৈ দেখুওৱা হৈছে। তলত তোমালোক বহি আছাওঁক। তোমালোক সন্তানসকল কিমান ভাগ্যশালী হোৱা! আটাইতকৈ মৰমৰ পিতাই বুজাইছে - মই আহিছো তোমালোকক ৰাৱণৰ শিকলিৰ পৰা মুক্ত কৰিবলৈ। ৰাৱণে

তোমালোকক ৰোগী বনাই দিলে। এতিয়া পিতাই কৈছে মোক অৰ্থাৎ শিৱবাক স্মৰণ কৰিলে তোমালোকৰ জ্যোতি জ্বলি উঠিব, পুনৰ উৰিব পৰা হৈ যাব। মায়াই সকলোৰে পাখি ভাঙি পেলাইছে। আচ্ছা!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তান সকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মূখ্য সাৰ:-*

- (1) বুদ্ধি ভাল আৰু শক্তিশালী কৰি ৰাখিবলৈ দেহত থাকিও, দেহৰ বন্ধনৰ পৰা অনাসক্ত হৈ থাকিব লাগে। অশৰীৰী হোৱাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে। বেমাৰী অৱস্থাতো পিতাৰ স্মৰণত থাকিব লাগে।
- (2) পাৰলৌকিক পিতৃ-মাতৃৰ সন্তান হৈছা, গতিকে বহুত-বহুত মিঠা, মাৰ্জিত, শান্তিপূৰ্ণ, জ্ঞানী আৰু আনন্দত থাকিব লাগে। শান্তিত থাকি শান্তি প্ৰতিষ্ঠা কৰিব লাগে।

***বৰদান:-** অটুট স্মৰণৰ দ্বাৰা সকলো সমস্যাৰ সমাধান কৰোতা উৰণীয়া পক্ষী হোৱা।

যেতিয়া এইটো অনুভৱ হৈ যায় যে “মোৰ পিতা হয়”, তেতিয়া যি মোৰ হয় সেয়া স্বতঃস্ফূৰ্তভাৱে মনত থাকিব। মনত পেলাবলগীয়া নহয়। ‘মোৰ’ অৰ্থাৎ অধিকাৰ প্ৰাপ্ত হৈ যোৱা। “মোৰ বাবা” আৰু “মই বাবাৰ”- ইয়াকে কোৱা হয় সহজযোগ। এনেকুৱা সহজযোগী হৈ এজন পিতাৰ স্মৃতিত মগন হৈ আগবাঢ়ি গৈ থাকা। এই অটুট স্মৰণেই সকলো সমস্যাৰ সমাধান কৰি উৰণীয়া পক্ষী বনাই উৰন্ত কলাত লৈ যাব।

***প্ৰোগান:-** মনন শক্তিৰ অনুভৱী হ’লে জ্ঞান-ধন বৃদ্ধি হৈ থাকিব।

!!ওম্ শান্তি!!
